

Dă lăbuța (vei da și boticul)

Mircea Cărtărescu

Cri, dă-mi mânuța și fii atentă:
e toamnă arborescentă
și nori în amestec cu stele
curg peste autoturismele de pe șosele.
prin toamnă privești ca prin rigla de plastic
din clasa-ntâia: fantastic
se vedea-nvățătoarea ocolită de curcubeu.

trăim într-un televizor color
cu sonorul dat încetișor...
în culori peruzea, lila, ecosez
zâmbim obraz lângă obraz, împreună
ca Frank Sinatra și Joan Baez
sau ca doi hamsteri sub un clar de luna.
Cri a mea, Cri
cu tâmplele sidefii.

mi-au cam ieșit fumurile de celebritate din cap
și viața literară mi se pare mai departe decât insulele Malvine
și fâșnetele de pe stradă mi se par pure obiecte estetice...
nu îmi mai decupez cronicile din reviste,
nu mai "acord" interviuri:
tot ce a fost genialoid în mine mă face acum să zâmbesc.
știi cât mă obseda structura materiei? cât îl iubeam pe Dylan Thomas?
știi cum plângeam ascultând "E perfect, mamă"?
acum mentalitatea mea de producător s-a transformat într-una de
consumator
și nu mai simt nevoia să-mi cultiv obsesiile,
să-mi întrețin nefericirea.
visătoria mea tristă s-a resorbit
acum, când ai răsărit
deasupra mea, cu neane curbe, de curcubeu.

Cri, dragă eu.

trec autoturisme absente
pe șosele fluorescente.
va veni spic de zăpadă
și va fi altfel colorată fiecare piatră de pe stradă
o să viscolească peste parbrize, capote
iar noi, sub plapuma de satin
vom citi la caldură Truman Capote
în miros de scortişoară și vin.

POEZII ONLINE

în televizorul color
cu sonorul dat încetisor
din părul tău oricare fir, şuviță și franj
va fi dublat cu frez, ciclamen și oranj
(culorile nefiind bine reglate),
Cri a mea cu tâmple perlate.

știu acum că viața exista ca să fie trăită
asta înveți de fapt de la o femeie: că nu ești nemuritor
că nu ești tot una cu universul chiar dacă ești un mic univers.
știu acum că nici un poem nu a schimbat viața nimănui.

dă lăbuța (vei da și boticul)
toamna își agață baticul
în pomii turcoaz.

noi hoinărim prin fototapetul cu frunze gălbui și cer de atlas.